

Χαίρε Θεοτοκε, ή ευρύχλω-
 ρος κρηπίς των φαιθόμε-
 νων.

Τὸν παρελθόντα Ὁκτώβριο ὁ εὐλαβέστατος καὶ ἐνάρετος κ. Εὐάγγελος Κοσμάς, κάτοικος Τήνου μᾶς διηγήθηκε ἓνα πολὺ συγκινητικό σύγχρονο θαῦμα τοῦ ἀγίου Σπυρίδωνος, ποῦ ἐγίνε στὸν ἴδιο, ὅταν ἦταν μικρὸ παιδί. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα διδάγματα τῆς διηγήσεως ποῦ παραθέτουμε ἀπομαγνητοφωνημένη, ἐπισημαίνουμε τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ὑπακοή ποῦ πρέπει νὰ ἔχουν τὰ παιδιὰ στοὺς γονεῖς.

Η μούνα μικρὸ παιδί, 5 ἐτῶν. Τότε μέναμε σ' ἓνα χωριὸ τῆς Τήνου ποῦ λέγεται Καθικάρος. Θυμᾶμαι ἓνα φθινοπωρινὸ πρῶινὸ ποῦ ὁ πατέρας μου ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριὸ γιὰ νὰ πάη σὲ μιὰ κηδεῖα, σ' ἓνα διπλανὸ χωριὸ, τὸ ὁποῖο ἀπέχει ἀπὸ τὸν Καθικάρο γύρω στὴν μισὴ ὥρα μὲ τὰ πόδια, στὸν Τριπόταμο. Ὁ πατέρας μου ὅμως δὲν μὲ πήρε μαζί του. Ἐγὼ ἀγαποῦσα πολὺ τὸν πατέρα μου καὶ ἤθελα, ὅπου πηγαίνει νὰ μὲ παίρνει μαζί του, διότι μὲ ἔβαζε στοὺς ὠμούς του, κι αὐτὸ μὲ εὐχαριστοῦσε. Ἐφ' ὅσον δὲν μὲ πήρε ὁ πατέρας μου μαζί του καὶ ἔφυγε, ἐγὼ ἀποφάσισα — κρυφὰ ἀπὸ τὴν μητέρα μου — νὰ πάω νὰ τὸν βρῶ στὸ χωριὸ ποῦ πῆγε, στὸν Τριπόταμο. Πῆρα τὰ μονοπάτια καὶ προχωρώντας ἔφθασα σ' ἓνα σημεῖο, ὅπου ὑπῆρχε ἓνα ρεματάκι, στὸ ὁποῖο ἔτρεχε πολὺ νερό, διότι εἶχε βρέξει προηγουμένως καί, σὰν μικρὸς ποῦ ἤμουν, δὲν εἶχα τὴν δυνατότητα νὰ τὸ περάσω μονομιᾶς, μ' ἓνα πήδημα (σάλτο). Καθόμουν λοιπὸν ἐκεῖ καὶ ἔκλαιγα, διότι ἤμουν ἀνίκανος νὰ περάσω ἀπέναντι.

Ὅπως καθόμουν σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, παρατήρησα ὅτι ἀπέναντι ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ ἐκκλησοῦλα, τῆς ὁποίας ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ βγήκε ἓνας Γέροντας κατευθυνόμενος πρὸς ἐμένα. Ἦρθε κοντά μου (φοροῦσε ἓνα βαρὺ μάλλινο ἐπανωφόρι, ποῦ ἔμοιαζε μὲ κάπα ἐνὸς ἀπλοϊκοῦ βοσκοῦ τῶν βουνῶν, κι ἓνα στρογγυλὸ σκουφάκι στὸ κεφάλι του), καὶ μοῦ λέει: — Ποῦ πᾶς, καλὸ μου παιδί; Τοῦ λέω: — Πάω στὸν Τριπόταμο νὰ βρῶ τὸν πατέρα μου, γιατί ἔφυγε καὶ δὲν μὲ πήρε μαζί του, ἐνῶ ἐγὼ ἤθελα νὰ μὲ πάρη. Μοῦ λέει: — Τὸ ξέρει ἡ μητέρα σου ποῦ ἔφυγες ἀπ' τὸ σπίτι; Λέω: — Ὁχι! — Δὲν ἔκανες, μοῦ λέει, καλὰ ποῦ ἔφυγες ἀπ' τὸ σπίτι, χωρίς νὰ τὸ πῆς στὴν μητέρα σου. Τὰ καλὰ παιδιὰ ὅταν φεύγουν ἀπ' τὸ σπίτι ἐνημερώνουν τὴν μητέρα τους. Τώρα θὰ σὲ βοηθήσω νὰ πᾶς στὸν Τριπόταμο, ἀλλὰ ἄλλη φορὰ νὰ μὴ τὸ ξανακάνης!...

Θυμᾶμαι ποῦ μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ σὰν νὰ πετάξαμε, βρεθῆκαμε ἀπέναντι ἀπὸ τὸ ποταμάκι, ποῦ ἦταν ἀδύνατον γιὰ μένα προηγουμένως νὰ τὸ περάσω. Μὲ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι σὲ μιὰ ἀπόστασι 400-500 μέτρων. Φθάσαμε σ' ἓνα σημεῖο, ἀπ' ὅπου ὁ Τριπόταμος διακρινόταν πλέον καθαρά, ὅπως καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ. Τότε μοῦ λέει: — Στὴν Ἐκκλησία ποῦ βλέπεις, εἶναι αὐτὴ τῆ στιγμῆ μέσα ὁ πατέρας σου. Θὰ πᾶς καὶ θὰ τὸν βρῆς... Ἐγὼ τὸν εὐχαρίστησα καὶ τοῦ φίλησα τὸ χέρι, γιατί ἡ μητέρα μας μᾶς εἶχε μάθει νὰ σεβώμαστε τοὺς γεροντότερους. Μόλις τοῦ φίλησα τὸ χέρι, μὲ χάιδεψε στὸ κεφάλι καὶ μοῦ εἶπε: — Πῆγαινε στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ μὴν ξεχνᾶς: ὅταν φεύγης ἀπὸ τὸ σπίτι νὰ ἐνημερώνης τὴν μητέρα σου. Μοῦ ξανατόνισε δηλ. αὐτὴ τὴν συμβουλή του, κι ἄρχισα νὰ κατηφορίζω γιὰ τὸ χωριὸ.

Πρὶν καλὰ-καλὰ ξεκινήσω ὅμως, θέλησα νὰ ξαναδῶ τὸν Γέροντα, ὁ ὁποῖος ὑποτίθεται, ὅτι θὰ ἀνηφόριζε γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ μέρος ποῦ τὸν συνάντησα. Γύρισα τὸ κεφάλι μου, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδα — εἶχε ἐξαφανιστῆ. Αὐτὸ, παρ' ὄλο ποῦ ἤμουν τόσο μικρὸς, μὲ προβλημάτισε. Διότι ἦταν ἀδύνατον νὰ προλάβαινε ἓνας ἄνθρωπος νὰ ἀνηφορίσῃ τόσο δρόμο ποῦ ὑπῆρχε πίσω μου, σ' ἓνα τόσο ἐλάχιστο χρονι-

κὸ διάστημα. Καὶ ἐνῶ αὐτὴ ἡ ἀπορία μου μὲ βασάνιζε, κατευθύνθηκα πρὸς τὸ χωριὸ. Πῆγα στὴν Ἐκκλησία, ὅπου πράγματι ἡ ἀκολουθία τῆς κηδεῖας συνεχιζόταν ἀκόμα, καὶ ἀφοῦ ἔψαξα γιὰ λίγο, ἐντόπισα τὸν πατέρα μου, καθήμενο σ' ἓνα στασίδι στὸ ἀριστερὸ μέρος τῆς Ἐκκλησίας. Μόλις ὁ πατέρας μου μὲ εἶδε, ἀναστατώθηκε καὶ μὲ ρωτοῦσε, πῶς βρέθηκα ἐκεῖ πέρα. Ἐγὼ ἐκείνη τῆ στιγμῆ δὲν τοῦ διηγήθηκα τίποτε, ἀπλῶς τοῦ εἶπα ὅτι ἦρθα.

Ἀφοῦ τέλειωσε ἡ κηδεῖα, πήραμε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Ὅταν φθάσαμε στὸ ρεματάκι, κι ἀντικρύσαμε τὴν ἐκκλησοῦλα, τοῦ εἶπα ὅ,τι ἀκριβῶς μοῦ εἶχε συμβῆ. Τότε μὲ πήρε ὁ πατέρας μου καὶ μπήκαμε μέσα στὴν ἐκκλησοῦλα, λέγοντάς μου: — Ἄν δῆς τὸν Γέροντα, θὰ τὸν γνωρίσης; Ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα καταφατικά. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ μοῦ δείχνῃ τις εἰκόνες, ἐρωτώντας με, ἐὰν ἦταν κάποιος ἀπὸ τοὺς εἰκονιζομένους. Στὴν ἀρχὴ μοῦ ἔδειξε τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τοῦ ἀγίου Ἰωάννου Προδρόμου. Ἐγὼ ἔγνεφα ἀρνητικά. Μοῦ ἔδειξε καὶ τὸν ἅγιο Σπυρίδωνα. Ἐγὼ ξαφνιάστηκα... — Νά, αὐτὸς εἶναι ὁ Γέροντας, ἔτσι ἀκριβῶς ἦταν μὲ τὸ σκουφάκι του...

Τότε ὁ πατέρας μου γονάτισε καὶ προσευχήθηκε. Ἀνάψαμε τὸ κανδήλι, θυμιᾶσαμε καὶ ἀφοῦ προσκυνήσαμε, ἐπιστρέψαμε στὸ σπίτι μας. Ὅλα αὐτὰ τὰ διηγήθηκα καὶ στὴν μητέρα μου. Οἱ γονεῖς μου θεώρησαν, ὅτι προστάτης μου Ἄγιος, εἶναι ὁ ἅγιος Σπυρίδωνας. Ἀπὸ τότε πηγαίναμε κάθε χρόνο στὴν Θ. Λειτουργία, στὴν μνήμη του, ἐνῶ κάθε Σάββατο, ἀνάβαμε τὰ κανδήλια καὶ περιποιοῦμασταν τὸ ἐκκλησιάκι. Μέχρι σήμερα θεωρῶ τὸν Ἄγιο προστάτη μου...